

V SUNCU

DRAGUTIN M. DOMJANIČ

TIČICA I JA

Kukmica mala na glavi,
Drobni koraček sim, tam.
Ali kad krila raširiš,
Čisto pod nebom si nam.

Tam je za vsakoga sunca,
Tam je veselja za vse.
Briga te, kaj je tu dole,
Gdo ti tam gore kaj sme?

Vsejedno, kaj si ti mala,
Tvoja popevka zvoni.
Dalko čez brege i dole
Če te nit videti ni.

Kukmica tebi na glavi,
Meni na vrhu škrlak.
Kaj nas je briga za druge!
Pak si popevamo tak.

OBLAČEK

Travniki ravni su v suncu.
Ziblje, pregiblje se trava.
Beli, pozlačen oblaček
V plavomu nebu si plava.

Dole putujeju doli,
Rudaste šume šumiju,
Ceste se žuriju nekam,
Leta gorice želiju.

Cvetje budi se i cvete.
Snočka još v listu je spalo.
Mali oblaček odhaja,
V suncu topi se pomalo.

Beli i zlatom zarubljen,
V plavomu nebu on zgine —
Lepo je čas samo živet,
Če se tak v suncu pogine.

DRAGUTIN M. DOMJANIČ

SKICA — B. BORKO

1.

Pesniškemu delu Dragutina M. Domjaniča bi mogli očitati, da ni sodobno. Njegovi osnovni elementi so: senzibilnost, sanjarstvo, beg od realnosti, asocialnost. Oblika je izbrušeno artistična. Teh elementov ni v našem času. Nova poezija je prepojena z življenjsko energijo; nje ne spremlja imaginarna «muzika sfer», marveč divji ritem prevratov. Današnja poezija je refleks podzavesti, zato je vzburkana in na videz kaotična. Njena beseda je bolj dražilna in opojna nego tolažilna in pomirjevalna.

Poezija Dragutina M. Domjaniča bi bila s tega vidika «stara». Ali tak očitek ne zadene bistva lirike. Njena naloga ni, da za vsako ceno verno odraža svoj čas. Mogoči so vsi stili poleg prevladujo-